

kendte Arbejdsløshedskasser, var der Glæde blandt Arbejderne, kan jeg sige. Men Glæden blev dæmpet af en Utilfredshed over visse Ting i Lovforslaget, og disse Ting i Lovforslaget søgte vi at bekæmpe under Behandlingen — men jeg maa erkende uden Resultat —, fordi vi mente, at naar de forskellige Fagforeninger — det var da omtrent 40 — havde oprettet Arbejdsløshedskasser og havde godtgjort, at de kunde administrere dem, kunde man meget vel have vist disse Fagforeninger den Tillid at give dem Tilskuddet direkte. Naa, det vilde man ikke, og Loven blev, som den blev. Jeg kan sige, der var en Del Uvillie derimod. Uvillien bundede maaske i, at man ikke kunde se bort fra den Omstændighed, at man skulde udskille Arbejdsløshedskasserne fra Fagforeningerne. Men da vi først havde faaet Loven, saa Fagforeningerne stort paa dette Forhold, idet de sagde: Nu har vi faaet Loven, og Loven tilbyder visse Understøttelser for vore arbejdsløse Kammerater; som Følge deraf har vi en Pligt til at udnytte Loven.

Fagforeningerne havde i Løbet af den halve Snes Aar udbetalt omtrent 3 Mill. Kr. til de arbejdsløse og mente sig som Følge deraf vel i Stand til at administrere Tilskuddet. Vi var blevet lidt belærte ved Udlandets Fejlgreb. Man havde forsøgt enkelte Steder i Udlandet med Kommunekasser, specielt i Svejts og ikke mindst i Gent i Belgien. Men disse Kasser havde alle faaet et Tilskud, som de vistnok maatte faa ifølge Landets hele Organisationsforhold, men som ikke kunde tilfredsstille os, fordi dette ikke passede med vore Organisationsforhold. Man havde saaledes i Bern oprettet en Kommunekasse, hvor man ydede 1½ Fr. til ugifte og 2 Fr. til gifte. Der var det mærkelige, at det var en tvungen Sag for Kommunens Arbejdere at være Medlemmer. Kommunen sagde som saa: Naar vi giver Tilskud til Arbejderne i Bern, forlanger vi af vore Arbejdere, at de skal betale deres Del. De bliver ganske vist ikke arbejdsløse, men vi paabyder, at de skal være Medlemmer, og saa blev de Medlemmer. Men denne Kasse førte en hensygnende Tilværelse og havde efter Forløbet af 5 Aar kun 508 Medlemmer, et forsvindende Antal i Forhold til Antallet af Arbejdere i Bern og ikke mindst af organiserede Arbejdere. I St. Gallen oprettede man en Kasse, i hvilken alle de i Byen bosiddende Arbejdere med under 5 Fr. skulde være Medlemmer, hvorimod det var en frivillig Sag for dem med over 5 Fr.

at være Medlem. Man ser noget, som ligner den Indtægtsgrænse, der foreslaas i det foreliggende Lovforslag. Hvis man skal spaa de Kasser, der hos os maatte opstaa, efter den Skæbne, den omtalte Kasse fik, vil saadanne Kassers Levetid blive meget kort paa Grund af den Indtægtsgrænse, der er foreslaaet af Ministeren. Jeg skal senere komme tilbage til Indtægtsgrænsen og skal kun her oplyse, at den omtalte Kasse netop paa Grund af Indtægtsgrænsen blev saa upopulær, at den døde i 1896. Saa er der en enkelt Mand i Belgien, en Advokat Varlez, der interesserede sig meget for Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Som Medlem af Kommunalraadet i Gent havde han Lejlighed til at bære sin Tanke frem. Han fik oprettet en Arbejdsløshedskasse, som kom til Verden under meget stærke Fødselsveer.

Vi her i Danmark lever forholdsvist lykkeligt i mange Henseender — selvfølgelig ikke i alle; hvis vi gjorde det, var der ikke den Strid, der er —, fordi Befolkningen er lille, forholdsvist ensartet. Der er ingen store nationale Modsætninger, ingen sproglige og ingen religiøse Forskelligheder, der giver sig stærke Udslag. Befolkningen er mere ensartet end Befolkningen i mange andre Lande, og det har naturligvis sat sit Spor i Organisationsvæsenet. I Belgien f. Eks. har man territoriale Fagorganisationerne. Derfor maatte en Arbejdsløshedsunderstøttelse, baseret paa Organisationerne, blive territorial eller kommunal. Det samme er Tilfældet i Svejts, hvor man har 3—4 forskellige Sprog at trækkes med, for ikke at tale om Østerrig og slet ikke Amerika, hvor der er en ren babylonisk Sprogforvirring, idet de forskellige Nationer der endnu hænger ved deres Moderland, saa de ikke føler sig som en Enhed, som amerikanske Borgere. Altsaa, disse Forskelligheder i de enkelte Lande lider vi ikke under her, og det maatte naturnødvendigt afsætte sit Mærke paa Organisationerne, saa at vi her i Landet ikke fik kommunalt eller stedligt begrænsede Fagorganisationer eller territoriale Organisationer, men derimod Landsorganisationer.

Jeg glemte at nævne med Hensyn til Kasserne i Gent, at man der paa Grund af disse Fødselsveer, idet alle skulde tilfredsstilles, oprettede to Slags Kasser. Man sagde til Fagorganisationerne i Gent: Nu faar I saa og saa meget — det var vist 50 pCt. — som Tilskud til den Hjælp, I selv yder til eders Medlemmer, Kommunen betaler et vist Beløb. Naturligvis